

פרשת צו – מזונותיו של אדם קצובים לו

נאמר בפרשה: "ובשר זבח תודת שלמיו, ביום קורבנו יאכל, לא יניח ממנו עד בוקר" (ז, טו) בפסוק זה התורה אוסרת להשאיר מבשר הקורבן לאחר הזמן שהוא מותר באכילה.

בספר החינוך (מצווה קמג) יש שני טעמים לאיסור,

טעם ראשון: מכיוון שטבעו של הבשר להתקלקל, כדי שלא לזלזל בקורבנות שיתחילו להתקלקל ולהסריח, התורה לא רצתה שיישאר מבשר הקורבן.

הטעם השני: דרכם של אנשים להשאיר אוכל למחר מתוך דאגה מה יהיה מחר, והתורה רצתה לחזק אותנו במידת הביטחון שלא לדאוג מה יהיה מחר, לכן התורה אסרה להשאיר מבשר הקורבן למחרת ההקרבה.

כתב על כך הרמח"ל בספרו 'מסילת ישרים': שאדם צריך לדעת ולהאמין שלא יחסר לו דבר ממה שנקצב לו, וכמו שאמרו רבותינו במסכת ביצה (טז.): "מזונותיו של האדם קצובים לו מראש השנה", ולמעשה האדם היה יכול לשבת כל היום בבטלה ולקבל את מה שהוקצב לו, אבל בגלל העונש של האדם הראשון "בזיעת אפך תאכל לחם", צריך האדם לעשות השתדלות כדי לקבל את מה שהוקצב לו, אבל שלא יבזבז את כל ימיו רק בהשתדלות, בלי תפילה ולימוד תורה, כי הוא לא יקבל יותר ממה שהוקצב לו בראש השנה.

בהלווייתו של בעל בית הדפוס הראשון בבני ברק סיפרו עליו שהוא מאוד הצליח בעבודתו וכל גדולי הדור הדפיסו אצלו את ספריהם, בחור צעיר קינא בהצלחתו והחליט לפתוח גם בית דפוס באותו רחוב. ביום פתיחת בית הדפוס החדש הבחור חשש מאוד מתגובת בעל בית הדפוס הישן, ואכן מיד בבוקר נכנס המדפיס הוותיק לחנותו החדשה של המדפיס החדש, ולהפתעתו הוא ברך אותו בשמחה על פתיחת בית הדפוס, והדריך אותו בעצות מעשיות כיצד להצליח בעבודתו, וכך הוא אמר למדפיס החדש: אני שמח שפתחת בית דפוס, עד עכשיו הייתי מדפיס יחידי ולא היה לי זמן פנוי ללמוד תורה, עכשיו יהיו לי פחות לקוחות, ואני סוף סוף אוכל להשתתף בשיעורי תורה, ובקשר לפרנסתי אל תדאג, מזונותיו של האדם קצובים לו מראש השנה ומה שהוקצב לי אני אקבל בשלמות.